ANUL VI. - No. 4.
15 Decemvrie 1929.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar
şi în Românul necinstit şi înstrăinat!“

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“
Apare la 1 şi 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. Lazar Isaicu.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA B O B N-rul 7

TIPOGRAFIA „A R D E A L U L
STR. MEMORANDULUI Nr. 22.

ANUL VI. — Nr. 4. Cluj, 15 Decemvrie 1929

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“

Christos se naşte

Pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire, din înălţimea ceriului, D-zeu, creatorul şi stăpânitorul a toate se pogoară pe pământ şi din sânul P. C. V. Maria, se naşte prunc micuţ în ieslea peşterei din Viflaim.

E noapte. Ce noapte binecuvântată, ce noapte sfântă, noaptea Naşterii Domnului Christos, noaptea de Crăciun.

Cât întuneric n'a luminat noaptea aceasta. Câtă negură n'a spulberat Lumina acestei nopţi. Aceasta-i noaptea cea mai sfântă, e noatea când ceriul se îmbrăţişează cu pământul, e noaptea în care D-zeu se apleacă până la om şi se face asemenea lui.

Pământul tresare înviorat de fiorul darului împlinit; iar în ceriul plin de bucurie îngerii cântă în stihuri divine epopeia nopţii acesteia: *„Mărire întru cei de sus lui D-zeu; pe pământ pace şi între oameni bună 'nvoire“.*

In întunerecul acestei nopţi o răsărit *„Lumina lumii“*, cari luminează paşii tuturor oamenilor cari cu *„inimă curată“* doresc a umbla în lumină. In noaptea aceasta s'a început cel mai crâncen conflict între Lumină şi Intuneric. In noaptea aceasta a scăpătat puterea Intunericului, s'a înecat în fluviul Luminei ce a inundat pământul. De acum numai ceice iubesc a umbla în umbra Intunerecului, ca să nu li se arate faptele lor, vor fi moştenii „Impărăţiei întunericului“, iar iubitorii Luminei acum se bucură, saltă de bucurie, păşind în urma Luminei, care vădeşte şi arată tuturor, faptele lor, că sunt bune. Intunerecul încă şi-a avut din belşug partizanii şi victimile sale. Incă dela început, după cum atraşi de Lumină vin, în adorare, păstorii şi Craii răsăritului, tot aşa şi Intunerecul imboldează pe Irod să ucidă pe Neprihănitul nou născut. Se măcelăresc mii de micuţi nevinovaţi pentru a ispăşi naşterea Celui mai Nevinovat Fiu, suportat de acest ingrat pământ; care la rândul său încă avea să ispăşească prin sângele său, dar pe cei vinovaţi.

Neamul din care a răsărit „Lumina lumii“, care a venit în rândul întâiu pentru ai săi, pentru confraţii, consângenii şi conaţionalii săi; aceştia se năpustesc cu cea mai sălbatică furie, ca să stângă depe pământ Lumina răsărită, care vădia faptele lor rele. Aceştia cuprinşi de pofta nebună, de plăcerea infernală şi de cea mai monstruoasă ură însuflată de „Puterea Intunerecului“, se scoală să ucidă pe Cel ce vine să-i mântue, turbă de ură împotriva Celui ce-i iubeşte, jură răsbunare împotriva Celui ce le-a făcut numai bine.

Aceste „lăcuste nesăţioase“ ce zbiară după sângele Nevinovatului, ni-i prezintă bine pătrunzătorul scriitor italian *G. Papini:*

„Priviţi-i deci încă odată pe cei ce râd în jurul crucii pe care Cristos e muşcat de dureri!

Iată-i acolo, îmbulziţi pe coastele Ţestei, ca o turmă de ţapi încuraţi de ură. Priviţi-i bine, căutaţi în ochii lor, unul câte unul; îi veţi cunoaşte pe toţi; că-s de cei ce nu mor niciodată.

Vedeţi-i cum întind boturile adulmecânde, gâturile cioturoase nasurile gheboase şi coroiate, ochii hrăpăreţi ce svâcnesc pe sub sprâncenele stufoase. Băgaţi de seamă ce hâzi sunt în mişcările lor nestânjenite de neostoită cainitate. Număraţi-i bine că trebuie să fie toţi, leiţi cu cei pe care-i cunoaştem, fraţi cu cei pe care-i întâlnim zi de zi pe uliţele noastre. Nu lipseşte nici unul.

In faţă stau Bonzii cu burţile doldoră, cu inimile şoricoase, cu urechile late tixite de mărăcinii părului, cu gurile lor cât şura şi buzoase, schimbate uneori în cratere de înjurături. Cot la cot cu ei stau scribii neobrăzaţi, puchioşi şi buboşi, cu faţa de un galben urât, petecari de minciuni, rogăitori de puroiu şi cerneală. Apoi Epulonii ce-şi mână din urmă obscena graviditate a maţelor teancuri-teancuri, dobitoace speculând foamea, îngrăşate pe vremuri de foamete, convertind în numerar. răbdarea săracilor, frumuseţea copilelor, sudoarea robilor. Şi spurcaţii Zarafi pricepuţi în târguieli oprite de lege şi în şarlătănii, trăind ca să înşface şi să seducă; şi bătoşii Legişti, năraviţi să siluiască Legea împotriva nevinovăţiei. Iar în spatele trufaşilor stâlpi ai societăţii, draia de trepăduşi puşi pe jaf, de borfoşi, de haimanale spurcate la vorbă, de orbeţi plângăcioşi, de nemâncaţi, zdrenţăroşi: drojdia hămesită ce mănâncă pe sub mese şi mârâe printre picioarele celor ce nu-i întind o îmbucătură ori un brânciu.

Aceştia sunt veşnici duşmani ai lui Cristos, păzând azi voioşii corilonţi ai unei josnice saturale, vărsând pe faţa lui Cristos scuipatul molipsitor, balele greu mirositoare, drojdiile murdare ale sufletului din ei. Care-va poate că astănoapte a chefuit, iar cu o zi mai înainte a jurat mincinos ca să stoarcă ce nu i se cuvine; poate că altul a procreat un bastard, a cântărit cu balanţe măsluite, i-a spus nu celui ce plânge.

Astă spumă vâscoasă de omenire murdară şi hoaţă răbufneşte din latrina inimii dispreţul său pentru cel ce-o mântue, turbă împotriva celui ce iartă, îşi năpusteşte batjocura asupra Cristosului ce pătimeşte pentru dânsa, asupra Cristosului ce moare pentru ea. Nici odată ca în ziua aceea nu s'a ciocnit cu mai multă îndârjire în antiteza unei prăbuşitoare tragedii, binele şi răul, nevinovăţia şi păcătoşenia, lumina şi întunericul“.[1])

Neobosiţi colaboratori ai lui Satan, urgisitul neam ucigător de D-zeu, nu s'au săturat cu sângele lui Christos pe Calvar, ci au intreprins diabolica persecuţie de a răpune pe Christos din sufletele oamenilor. In această sfântă noapte de Crăciun când Christos din nou vine a se naşte în sufletele celor ce-i poartă nu-

[1]) *Giovanni Papini:* „Viaţa lui Isus“, trad. A. Marcu. Edit. „Cartea Românească“ Buc., pag. 490.

mele, Puterea Intunerecului, manifestată prin fiii săi, prin acei inimici perpetui ai adevărului şi ai lui D-zeu, se agită fără astâmpăr să înăbuşe sufletele creştine în valul murdar de răutate şi ură contra Bunătăţii şi Iubirii, ce în noaptea aceasta descinde din înălţimi şi cere intrare şi sălaş de naştere la ai săi. Multe şi variate manopere iscodeşte „cel mai urgisit neam", ca să sufoace sau să zugrume pe cel ce vine să-şi ia tron în sufletele iubiţilor săi.

Priviţi căsuţele creştine, în care de alte dăţi în seara acestei nopţi binecuvântate ardea viu lumina şi „pomul de Crăciun" şi steteau toţi veseli în jurul mesei ascultând cântecul colindătorilor, iar acum nici licărire de lumină, e stins şi o linişte mormântală dinadins cercată, copleşeşte partea de sat sau de oraş unde nu se dă nici un semn de viaţă creştină, dupăce înainte de apusul soarelui au cântat „cântecul milenei" şi un „frate" a vorbit despre „împărăţia aleşilor".

Nu-i priveşte câtuşi de puţin, nici un gând nu le fuge la Naşterea lui Christos, căci cel ce se naşte pentru ei nu-i decât un copil ca alţi copii, cu ceva mai ales, iar Maica sa care-l naşte e o femeie de rând ca alte femei. Priviţi oricare altă sectă contrară creştinismului Tradiţional şi veţi vedea aceeaş atitudine faţă de Christos şi aşezămintele lui. In numele lui Christos tăgăduesc adevărul învăţăturilor sale, căci aşa au fost instruiţi de ucenicii lui Satan, de corifeii lui Izrail, ca să-şi împlinească scopurile lor anunţate în talmud şi precizate atât de solemn în „Protocoalele Inţelepţilor".

Indiferentismul şi nepăsarea, precum şi atitudinea ostilă a cărturarilor creştini faţă de Christos, nu este decât fructul acestei acţiuni practicate de veacuri, de aceşti inamici ai lui Christos.

Deschideţi-vă ochii şi priviţi la toate ravagiile de imoralitate făcute de această speţă leproasă de fiinţe, în toate societăţile şi clasele de oameni şi îngroziţi şi voi veţi striga: *„Până când voi mai răbda pe acest neam rău şi blestemat?"* Până când vom suferi a trăi sub cruda-i tiranie? Până când vom sprijini interesele celor ce dau atacul să ne distrugă?

PÂNĂ CÂND NOI CREŞTINII VOM PERSISTA IN A FI INTROLAŢI IN OASTEA LUI IUDA CA „TOT ATÂŢI — CRUCIAŢI IMPOTRIVA CRUCII?"

V. Ch.

In plină ofensivă francmasonă

Din instrucţiile date lui Garibaldi[1]) la 1860, când a fost primit în al XXXIII-a grad al Francmasoneriei, aflăm, că, pentru francmasoni între ei, fraternitate înseamnă *„un stat în stat,* **cu mijloace şi cu o funcţie independente de stat şi necunoscute statului";**

înseamnă *„un stat în contra statului",*

înseamnă *„un stat deasupra statului,* **cu o unitate, un cosmopolitism, cu o universalitate care fac Francmasoneria să fie superioară statului şi să-l conducă".**

Acest program destructiv, cu trei feţe, se înfăptueşte astăzi în România întregită prin jertfa a 800 mii de Români.

„Un stat în stat" **înfloreşte la noi sub forma organizaţiei jidoveşti,[2]) considerată ca intangibilă de toate partidele noastre de guvernământ jidănite şi împănate cu francmasoni.**

„Un stat contra statului" **nostru naţional şi unitar reprezintă guvernul Maniu-Mihalache, care dezorganizează întreaga organizaţie actuală a statului. In adevăr, armata „voinicilor", reforma administrativă cu înfiinţarea regiunilor, suspendarea Regenţii timp de 3 zile până la completarea ei, norma circulării loturilor de împroprietărire, pensionarea în massă a funcţionarilor publici cu favorizarea elementelor minoritare, înstrăinarea isvoarelor de venit a statului, sunt fapte de destrămare a puterii şi unităţii statului român, săvârşite de guvernul Maniu-Mihalache, la ordinul Francmasoneriei, care îşi are în guvern ca reprezentant, pe însuşi Ministrul de Interne, dl Vaida Voevod.**

„Un stat deasupra statului", **un „suprastat", l-a preconizat dl I. G. Duca în conferinţa ţinută la Sindicatul ziariştilor, sub titlul „Statele-Unite ale Europei"[3]) lăsând statelor-membri o simplă autonomie după-ce îşi vor fi pierdut suveranitatea indispensabilă independenţii naţionale.**

Aceste fapte nu se pot contesta.

Te întreb, domnule cititor: Suntem sau nu, în plină ofensivă francmasonă? Iată unde duc fruntaşii politici actuali România întregită, fără jertfa lor.

I. C. CĂTUNEANU

---

[1]) vezi *Paul Rosen,* *„L'Ennemie Sociale.* Histoire documentée des faits et gestes dela Franc-Maçornerie de 1717 à 1890" Paris 1890, pag. 21—45.

[2]) vezi I. C. Cătuneanu, *„Cuvinte adevărate"* — Cluj 1925, pag. 75—85.

[3]) vezi ziarul *„Naţiunea",* — Cluj, din 28 Noemvrie 1929.

Teorie şi practică

(Institutul social, Dl Gusti şi manualul de sociologie al dlui Ionescu)

Teoria şi practica sunt două laturi ale aceluiaş lucru. Teoaria s'a născut din trebuinţe practice, ea se menţine şi se desvoltă în legătură cu practica. Dar şi practica ia altă înfăţişare în clipa ce se naşte teoria. Ea nu mai rămâne pur empirică, rutinară şi tradiţionalistă, ci devine mlădioasă, adaptabilă la toate schimbările condiţiunilor concrete în care e pus omul. Teoria ne dă regula generală, practica aplică această regulă la un caz particular. Practicianul deci va trebui să înveţe regulele şi metodele de aplicare, teoreticianul va trebui să descopere şi să verifice regulele. De aci urmează că ocupaţiunea acestor două categorii de oameni va fi diferită, deşi într'un raport de strânsă interdependenţă. O societate omenească va fi cu atât mai bine organizată, cu cât în toate domeniile de activitate se va ţine seama de nevoia diviziunii muncii şi mai ales a diviziunii muncii între teoreticieni şi practicieni. Confuziunea acestor activităţi poate pricinui mari pagube şi, în anumite condiţiuni concrete, o desechilibrare a societăţii. Şi mai ales s'a accentuat necesitatea separaţiunii teoriei de practică în ştiinţa socială. Cu drept cuvânt Auguste Comte, întemeietorul sociologiei, a cerut independenţa ştiinţei de practică, arătând primejdia confuziunii acestor două ocupaţiuni. Căci în acest caz, în mod necesar cercetările teoretice sunt turburate de interese personale, de clasă, rassă etc., iar practica nedispunând de principii bine fixate şi verificate va rătăci fără busolă sigură, în învălmăşeala problemelor concrete ivite din nevoile vieţii sociale.

In numărul trecut al revistei (Anul VI, No. 3 din 1 Decemvrie 1929) am arătat un exemplu tipic de confuzie a ştiinţei sociale cu practica (reforma) socială. *Institutul Social Român*, condus de dl. profesor *D. Gusti*, ne dă acest exemplu. In manifestaţiile acestui Institut nu ştim unde sfârşeşte teoria şi începe practica şi unde începe teoria şi sfârşeşte practica. Se pun şi se analizează (sau, mai bine zis, se distrează) probleme fără a ne arăta nici cel puţin posibilitatea sau imposibilitatea deslegării lor. Dacă luăm în mână volumul despre *„Noua Constituţie a României"* sau *„Partidele Politice"*, vom găsi o serie de conferinţe ţinute de oameni politici practici şi câte un studiu al d-lui Gusti. Dar s'a lămurit cineva din aceste volume asupra felului cum ar fi trebuit modificată Constituţia noastră ca să corespundă structurii României Mari? Ce-au profitat oare conducătorii de atunci ai Statului nostru din aceste conferinţe pentru alcătuirea Constituţiei? Ce-am profitat noi toţi din volumul asupra partidelor politice? E vorba de orientare precisă pentru reforme sociale, de rezultate ştiinţifice, verificate şi aplicabile la cazuri concrete. Dar, dl. Gusti va zice: în aceste probleme nu există o rezolvire singură posibilă. Chiar admiţând această obiecţiune, totuşi vom putea opune contraobiecţiunea: rezolvirile posibile nu pot fi nenumărate, ci numărul lor trebue să fie limitat. Şi în matematici o problemă poate fi rezolvită în mai multe feluri, dar şi aci numărul deslegărilor e limitat, şi apoi există desigur o rezolvire care e preferabilă prin „eleganţa" ei. Toate drumurile duc la Roma, dar există un drum pe care ajungem mai repede şi mai lesne în Capitala dlui Mussolini. Institutul Social trebuia deci să ne arate aceste drumuri scurte şi îndemânatece. Şi nu numai atât: acest Institut trebuia să impună oamenilor politici să pornească pe drumul arătat de Institut. Dl. Gusti putea să dea oamenilor politici cuvântul, tuturor oamenilor politici, (desigur nu tuturor politicianilor şi demagogilor!), iar, în urmă, aceste păreri ale oamenilor politici trebuiau analizate, comparate cu rezultatele ştiinţei sociale şi Institutul trebuia să-şi dea *părerea obiectivă* în problema pusă.

Nu mai vorbim de alegerea problemelor! Pe când intelectualii români, cu excepţia celor înrolaţi în partidele politice, se scufundă din zi în zi în tot mai neagră mizerie, pe când ţăranii îşi pierd pământul prin camăta straşnică şi ieftenirea produselor lor, îşi pierd sănătatea lor şi a generaţiilor viitoare prin alcoolul fabricat şi vândut de noii cetăţeni ai României, pe când aceşti ţărani pleacă în Franţa să muncească în fabrici, Institutul social publică volum după volum cuprinzând conferinţe cari nu interesează pe nimeni: *teoreticianul nu găseşte nimic nou, iar practicianul nici nu le citeşte.*

Prin urmare? *Prin urmare ne-am putea lipsi de această activitate „reformatoare" a Institutului social.* Conferinţele aceste pot fi interesante pentru publicul bucureştean, căci are prilejul să-şi petreacă un ceas două în mod plăcut. Dar atunci acest Institut e Ateneu popular bucureştean, şi nu Institut Social Român, care ar avea pretenţia să preconizeze şi să impună reforme sociale.

Şi fiind aşa (şi rămânând aşa până la dovedirea contrarului), trebue să ne punem întrebarea: care este cauza acestui caracter incolor al Institutului social? Nu există altă explicare: *dl. Gusti nu ştie ce vrea, sau vrea ce nu ştie.*

Căci dacă d-sa pretinde că sociologia este ştiinţă, atunci în chestiuni de reformă socială trebuia să ne arate ce zice această ştiinţă despre posibilitatea rezolvirii unor probleme şi despre mijloacele cele mai potrivite pentru înfăptuirea diferitelor reforme practice. Iar dacă d-sa crede că sociologia nu e în stare, sau nu e încă în stare să ne dea astfel de precepte, atunci d-sa trebuia să renunţe la „reforme sociale" şi să năzuiască fără de zăgaz a-i deschide sociologiei drumuri noui. Şi aci stă greutatea problemei: *dl. Gusti n'are o concepţie bine lămurită despre ceea ce este sociologia.*

Pe lângă lipsa totală de orientare a activităţii institutului, care dovedeşte că la temelia acestor manifestaţii nu stă o concepţie unitară şi bine limpezită, putem verifica afirmaţia noastră şi prin felul cum se înfăţişează sociologia ca nou obiect de studiu în învăţământul secundar.

Mai întâiu ea a fost legată (cu un fir de aţă specială) de filozofie, pe când ea trebuia legată (cu un fir de aţă normală) de Drept, Economie politică şi instrucţia civică, sau de istorie. Nu voiu intra în amănunte pentru susţinerea punctului meu de vedere: ajunge ca profesorii să compare programa analitică la Logică şi Introducere în filozofie, apoi la Sociologie, Drept, Economie politică şi Instrucţie civică pentru ca să se încredinţeze că sociologia are cu filozofia aceeaş legătură ca şi celelalte ştiinţe, pe când cu Dreptul, Economia politică şi Instrucţia civică legătură strânsă de înrudire.

Dar ceea ce m'a îngrozit sunt „instrucţiunile şi desvoltările" programei analitice pentru sociologie. (Vezi „Programele analitice pentru învăţământul secundar" editate din Ministerul Justiţiei, 1929 pag. 124—126). E o compromitere desăvârşită a sociologiei în faţa profesorilor, elevilor şi a tuturor intelectualilor, mai ales că un domn *Petru P. Ionescu*, doctor în filozofie dela Universitatea din Bucureşti, Doctorand la Sorbona şi Profesor, s'a grăbit să ne dea şi un manual *„Elemente de sociologie"* pentru uzul şcolilor secundare de băeţi şi fete, manual aprobat de Onor. Minis-

ter al Instrucţiunii publice „conform noilor programe analitice'.

Dar pentru Dumnezeu, dacă s'ar proceda în toate ştiinţele predate în şcoalele secundare, aşa cum a procedat dl. Gusti cu sociologia, şcoala ar deveni un balamuc. Eu ştiam că în şcoala secundară se predau *„cunoştinţe“* dar nu se expun problemele controversate în diferitele ştiinţe, lăsându-se la buna chibzuinţă a elevului să găsească o soluţiune. Şi cum se poate pune în mâna elevului o carte de sociologie, care arată şi insistă neîntrerupt asupra pretinsei nesiguranţe în sociologie şi care sfârşeşte cu propoziţia: *In mod ideal legile sociologice sunt admirabile, în mod real ele sunt supuse însă nesiguranţelor continue. Aceasta le este, din păcate, valoarea lor actuală.* Acest pesimism al d-lui Ionescu izvoreşte din constatarea că „legile sociologice au dezavantajul de a nu putea să precizeze *hazardul*....“ şi că viaţa socială e supusă unui fel de hazard....“ Dar oare cunoaşterea legilor mecanice ne-a scutit de deraieri, şi profesorii de mecanică pot prevedea deraierile trenurilor şi prăbuşirile avioanelor? Când vor avea ei această prevedere, va putea prevedea şi dl. Ionescu molima şi izbucnirea unui războiu! Da bieţii copii, ce vor face cu cartea dlui Ionescu? Scopul a fost însă atins: dl. Gusti şi-a introdus „metoda monografică“ în manualul, şi dl. Ionescu n'a şovăit a minti chiar în manual activitatea neobosită a d-lui Gusti pe tărâmul monografic şi să-l numească „marele nostru îndrumător în cercetarea problemelor de sociologie“. Dar *„metoda monografică ar fi să trezească interes pentru cunoaşterea specială a vieţii sociale şi naţionale româneşti“*. Metoda? Credeam că monografiile făcute de specialişti pot trezi acest interes, dar nu metoda. Istoria îi interesează pe elevi, dar nu metoda de a face istorie. Şi ce-l interesează pe elev, dacă monografiile de sate sunt mai uşoare decât cele de oraşe etc. Pentru cunoaşterea Ţării şi Neamului să se dea rezultatele aflate prin monografii — dar nu precepte pentru compunerea de monografii! Au nu ştie dl. Gusti că *Aristotel* a cunoscut „metoda monografică...“, ne-a dat *„Politica“*, o sinteză care verifică diferitele sale ipoteze prin faptele empirice, adunate în monografii. Deci ipotezele vrem să le vedem şi verificarea lor prin monografiile de sate, oraşe etc. A formulat dl. Gusti astfel de ipoteze, a verificat câteva? Dacă da, dece nu i le-a dat d-lui Ionescu să le pună în manual. Dece l-a lăsat să vorbească de toate lucrurile şi de multe altele, fără să ne spună nimic, dar obsolut nimic.

Dacă dl. Gusti iar fi întrebat pe d-nii *Andrei, Ralea, Bărbatu*, când a făcut programa analitică sau când a aprobat cartea d-lui Ionescu, e foarte probabil că aceşti domni i-ar fi dat unele sfaturi folositoare.

In numărul viitor voiu spune, ce sfat i-aşi fi dat eu d-lui Gusti, dacă m'ar fi întrebat. Căci e o problemă destul de gravă: *educaţia socială a tineretului!* Pregătirea viitorilor conducători ai Statului, ai Naţiunii! Nu sunt aşa de îndrăzneţ să cred că eu posed cheia tuturor problemelor sociologice, dar nici aşa de modest să nu văd că această cheie nu e nici în posesiunea d-lui Gusti. Şi, prin urmare, lămurirea e cu atât mai necesară deoarece multă lume crede că dl. Gusti a dobândit această cheie, şi deoarece chiar dl. Gusti îşi dă toată silinţa să răspândească şi să întărească această credinţă.

TRAIAN BRĂILEANU

Profesor la Univ. din Cernăuţi.

Din rău, tot mai în rău

„Marele Sobol“

Cu toate că — noi — cei din jurul *„Ligii Apărării Naţionale Creştine“*, muncim şi ne trudim zilnic şi fără odihnă, să arătăm ţării şi în genere lumii creştine, să luminăm poporul şi să deschidem ochii şi minţile celor ce conduc frânele acestei ţări, asupra marei primejdii ce ne ameninţă neamul, aceea că *Jidanii* ne subminează şi *caută* prin toate chipurile, să *ne ia ţara şi s'o prefacă patrie jidovească*, totuşi nu numai că, nimeni din cei în drept, nu dau nici o atenţie sbuciumării noastre şi nu iau nici o măsură de uşurare, sau de îndreptare a răului, dar încă — par'că cu tot dinadinsul — se caută de cei în drept şi sus puşi, să facă totul ca răul să nu fie stânjenit în mersul lui, şi neamul jidovesc să înflorească tot mai mult.

Care Român şi creştin adevărat nu ştie nu este pe deplin încredinţat că *duşmanul nostru de moarte este Jidanul*, pe care-l creştem la sân, şi căruia prin bunătatea sufletului ce ne stăpâneşte neamul, îi punem la dispoziţie, nu numai toate bunurile mănosului nostru pământ, ba încă îl şi ajutăm cu munca şi sudoarea bietului ţăran, la strângerea recoltei, toamna, pe care el — Jidanul — dupăce o înmagazinează caută, a o specula de aşa natură, încât să câştige cel puţin *o mie, la sută* şi cu toate acestea tot nemulţumit rămâne, mereu ne critică, mereu ne duşmăneşte de moarte.

Când, însuşi M. S. defunctul şi marele nostru Rege Ferdinand s'a convins de sfânta dreptate a *Moţilor*, le-a dat Inaltul Lui cuvânt regesc că, *„le va face dreptate“* şi cu toate acestea, nu numai că nu şi-a văzut făgăduinţa solemnă îndeplinită, dar încă — Jidanii — prin cozile lor de topor şi prin corupţiuni, au isbutit, a face ca — azi — sărmanii Moţi, să nu fie primiţi nici măcar ca simpli muncitori în pădurile lăsate lor moştenire din bătrâni, aşa că ne-având unde munci ca să-şi poată scoate o mămăligă de făină, cu care să se hrănească, se sting... văzând cu ochii; iar Jidanii se lăfăesc în bunurile lor, furate!...

Dar să lăsăm trecutul şi să vorbim numai despre ziua de azi.

Cine nu ştie că, anul acesta am avut un an destul de îmbelşugat, care — numai cu *grâul* produs — ne-ar fi putut scoate ţara din toate datoriile ce a trebuit să facă în cei 10 ani răi din urmă şi ar fi pus în picioare pe toţi ţăranii şi pe toţi producătorii de cereale.

Dar sobolul, sau şobolanul din ţară — Jidanul — dându-şi seamă că, prin acest belşug de producte, el îşi va pierde camăta de 30—35%, cu care împrumutase pe cultivator şi mai dându-şi seamă că, prin degajarea împrumutului, va scăpa şoricelul din ghiare, s'a gândit la un plan drăcesc, care i-a şi reuşit... Jidanii din ţară, cu ajutorul coreligionarilor lor de peste hotare, au lucrat aşa fel încât au scăzut — pe nesimţite — preţul recoltei.

Grâul nostru frumos ca aurul şi ca soarele şi atât de căutat în toată lumea, l-au făcut, să ajungă la ridicolul PREŢ DE 4 LEI KILOGRAMUL!... Cei patru lei de azi, însemnează abia 12 — *doisprezece—bani din cei dinainte de răsboiu.* Şi Doamne! Când în ţara noastră s'a mai vândut grâul cu asemenea preţ? de batjocură?

O batjocură mai mare decât aceasta, se mai poate închipui?!

O prigonire mai mare a ţării decât aceasta, cine şi-ar fi putut închipui?!

Dar, să trec mai departe.

Afară de cel mult 5, toate morile din țară sunt jidovești, dar toate poartă absolut numai nume curat românești. Proprietarii lor jidani, profitând de faptul că, cultivatorii toți sunt strânși de gât cu dobânzile mari (30—35%) ce au de plătit la termen, și astfel nevoiți să vândă productele cu orice preț, ca să-și plătească cel puțin parte din dobânzi, proprietarii jidani, zic, pe lângă că și-au umplut toate magaziile morilor până sus la pod, dar apoi și-au mai făcut și alte depozite, pe care le țin ascunse și ferite de ochii lumii, punând ca păzitori secreți tot Jidani de ai lor...

Și cu toate că morile toate, macină — azi — numai grâu cumpărat cu 4 lei kgramul, totuși — toți — *vând făina cu 12 lei kgr.*; iar brutarii cari aci în nenorocita de Moldovă sunt toți Jidani — ca și în restul țării — vând pânea în care intră numai 700 grame de făină, cu 11lei cea albă și 8 lei cea neagră și — lucru curios — toți brutarii jidani, se feresc ca de moarte, de a spune, cu ce preț cumpără făina dela prea scumpii lor coreligionari morari.

Chiar dela distanță, sare în ochi legătura și înțelegerea criminală dintre morar și brutar. Cu toate acestea autoritățile tac, tac ca peștele, nu iau nici o măsură. Ba încă primăria din București, care este chiar sub ochii guvernului, a găsit de cuviință, să mai acorde brutarilor încă un spor de 50 bani la fiecare pâne... că, nu câștigă destul!...

Dar Doamne! Cum să nu-și bată joc Jidanul și de țara și de munca și sudoarea creștinului muncitor, când vede că, la înmormântarea bancherului jidan *Mauriciu Blank* — înmormântare care a avut loc într'o pădure afară din București — *toate autoritățile superioare* din București în cap cu *miniștrii țării* au crezut de a lor datorie, să ia parte la doliul familiei, ba să-i țină și discursuri de... condoleanțe . . .

Da, Mauriciu Blank, a fost un adevărat om de afaceri, căci din simplu negustor de schimb, a reușit a întemeia banca cunoscută sub numele de *Marmorosch Blank*" pe care a ridicat-o la cea mai înfloritoare stare, având sucursale nu numai aproape în toate județele, dar chiar și în streinătate.

Cine nu știe că — de ani verzi — banca Marmorosch Blank mânuește anual miliarde pe baza creditului mai mult decât larg, pe care i l-a acordat Banca Națională?

A ridica — pe baza de credit — dela Banca Națională milioane cu dobândă de 6% și apoi a-i împrumuta celor nevoiți cu o dobândă de 30 sau chiar 40%, nu e o afacere rea! Numai diferența dintre 6% cât plătește anual ca procent Banca Națională și între 30—40% cât ia dobândă dela împrumutați, aduce un venit care... în orice caz cine nu l-ar dori?...

Să nu pierdem din vedere faptul că, cele 3 mari ziare din București: *Adevărul, Dimineața* și *Lupta*, care zilnic și continuu ne ponegresc neamul mai ales prin telegrame cifrate, trimise în streinătate sunt — mi se pare — proprietatea Băncii Marmorosch Blank și... Dumnezeu să mă ierte dacă întreb: oare decedatul Mauriciu Blank, n'avea nici o putere asupra celor ce ne bârfesc?...

Să nu se uite apoi că, Banca Marmorosch Blank este aceea, care — prin tantieme, jetoane și alte denumiri bancare — a prins în cauză pe toți cei mai de seamă bărbați de stat ai țării, dar aparținând diferitelor partide politice, punându-i în consiliul de administrație al băncii, silindu-i astfel că, orișicare guvern ar fi la cârmă, să susțină interesele băncii, care îi plătește destul de gras...

Să nu se uite că, dacă azi hârtia pe care se tipăresc cărțile școlare, ziarele și orișice alte scrieri, a ajuns la prețuri fantastice, pricina este că, Banca Marmarosch Blank, este cel mai mare acționar al trustului de hârtie și — prin mijlocul cozilor de topor, membri în consiliul de administra, a izbutit, să se oprească intrarea în țară a hârtiei din streinătate...

Este adevărat că Banca decedatului Mauriciu Blank, a împrumutat de mai multe ori cu bani chiar pe stat, dar nici odată dobânda luată, n'a fost mai mică decât cea dela particulari și în asemenea caz, care-i sunt meritele ca cetățean și bun patriot?

Da — o repet — Mauriciu Blank a știut a-și spori capitalul acolo unde se găsește azi, dar oare — cine ne-ar putea spune? — câte moșii de mii și mii de fălci și câte averi chiar nemăsurate ale boerilor Români, nu s'au topit ca ceara la para focului, în fața cametelor acumulate ale Băncii Marmarosch Blank?

S'au petrecut din viață atâți mari bărbați de stat ai țării și care și-au pus în serviciul neamului nu numai sufletul de Român adevărat, dar, și-au cheltuit și toată averea muncită și moștenită din bătrâni, fiindcă — pe timpul lor — era considerat drept *o rușine* faptul de a primi *leafă*, ori a face cheltueli de deplasare din banii țării, precum se obicinuește azi. Și cu toate acestea, la câți din ei — afară de prieteni — la înmormântare au asistat atâtea autorități și miniștri, ca la Mauriciu Blank, fără a lipsi nici cei din serviciul palatului regal?

Voiu reveni. General *I. Tarnoschi*

— Iasi —

Solidaritatea românească

In urma nouăi legi administrative viața românească este pusă la o grea încercare: suntem amenințați a fi inecați în valurile minoritarilor cari se coalizează pentru luptă spre a dobândi conducerea județelor și orașelor prin înlăturarea elementului românesc.

Față de acest atentat împotriva ideii de stat național, Românii, împărțiți și învrăjbiți între ei prin partidele politice, stau dezorientați și impasibili. Sistemul pactelor a dat greș.

Nu rămâne decât o punte de salvare: solidaritatea națională peste partide și grupări, întrunind pe toți oamenii de bine, hotăriți a menține și susține, cu jertfa ambițiilor personale ori de partid, ideia națională covârșitoare la municipii, orașe și județe.

„Infrățirea Românească" **face apel la conștiința bunilor Români, ca uitând ce ne desparte să vadă numai ce trebuie să ne unească, și în alegerile care vin, să pună o singură listă românească atât în Cluj cât și în toate locurile unde în mod necesar se dă luptă cu blocurile minoritare coalizate împotriva caracterului de stat național român, caracter ce trebue păstrat și mereu sporit atât în viața statului cât și în viața județelor și comunelor.**

După felul cum vor răspunde la acest apel, partidele politice vor da proba patriotismului lor. „INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ"

Reacţiunea Naţionalismului Creştin

Germania, Franţa

Acum câteva săptămâni au avut loc *alegeri comunale în Germania* (Prusia şi Saxonia). *„Presa Anumită"*, care în ocazii similare se grăbeşte să anunţe cu litere de-o şchioapă: „Succesul Partidelor de stânga, Triumful democraţiei, Infrângerea Partidelor burgheze" etc., a tăcut de data aceasta chitic şi nici-un şloim — din cei decoraţi de guverne pentru merite gazetăreşti — n'a binevoit a publica în vreun oficios judeo-masono-bolşevic din Sărindar, obişnuitele „Invăţămintele politice".

Cauza?

Democraţii, cei scumpi jupânilor, cari tortureazâ biata limbă românească la „Adivor", au fost înfrânţi pe toată linia. — *Partidul Naţional Socialist*, condus de *Adolf Hitler* a obţinut un succes electoral formidabil şi se ştie că acest partid este pentru Germania ceeace *Liga Apărării Naţională Creştine* este pentru România. Legiunile lui Hitler, pe drapelele cărora străluceşte „Svastica", întruchipează astăzi în Germania toate aspiraţiunile Poporului German, care vrea să se scuture de jugul social-democraţilor şi al finanţei jidoveşti.

Reproduc după „Der Tag" — No. 276 din 16. XI. 1929 — rezultatele oficiale ale acestor alegeri, rezultate cari n'au fost publicate la noi, nici chiar în ziarele româneşti:

„In cele 3 mari oraşe ale Saxoniei (Dresde, Leipzig şi Chemnitz) dela 2 locuri câte obţinuseră în 1925, Naţional-Socialiştii obţin acum 15, iar în Prusia dela 42 locuri din 1925 se ridică acum la 95 locuri. In Berlin au obţinut Naţional-Socialiştii în 1925, — 39.052 voturi, iar acum 132.031 — în 1925 n'aveau nici-un consilier comunal, iar acum au 13. Landtagul prusian (Dieta provincială) numără până la 18 Noemvrie 1929, 8 Deputaţi Naţional-Socialişti, iar după această dată numără 44 Deputaţi purtători de svastică".

Rezultatul acesta este o formidabilă lovitură pe care o primeşte Izrael, lovitură depe urma căreia se va resimţi multă vreme. Dar iată că paralel cu această mişcare de redeşteptare Naţională Germană, în *Franţa*, ţară care ne interesează într'o mai mare măsură, împotriva streinismului acaparator, împotriva „democraţiei", care aduce în fruntea glorioaselor cetăţi franceze primari importaţi din Galiţia sau din ghetourile Ukrainiei, împotriva stupidului regim parlamentar, care la fiecare 3 luni trânteşte guvernul, se ridică tot mai puternic şi mai amăninţător, o organizaţiune născută din frământările de cari era cuprinsă Franţa după afacerea Dreyfus, a cărei doctrină îşi găseşte izvorul în scrierile marelui *Maurras* şi ale talentatului *Léon Daudet — Liga Acţiunei Franceze.*

„Acţiunea franceză" şi conducătorii ei cred că Franţa nu va deveni a francezilor decât în ziua când se va restaura monarhia tradiţională. Acest lucru nu se va putea îndeplini nici-odată prin acceptarea masselor, cari ştiu ce vor, ci numai prin formarea elementelor tinere, cari grupate într'o falangă *să cucerească, la momentul oportun, puterea prin violenţă.* Organizarea grupurilor de cameloţi ai Regelui şi a celorlalte alcătuiri regaliste face progrese uimitoare, astfel că numai în Regiunea pariziană Acţiunea franceză numără *152 grupuri.*

De relevat este faptul că, spre deosebire de „intelectualii români", cari sunt foarte bucuroşi să se maimuţărească prin lojile francmasone, intelectualii francezi, patrioţi conştienţi, vin mereu să îngroaşe rândurile „Acţiunei Franceze". Astfel în ultimul timp s'au înscris în această Ligă: *Charles Benoist*, membru al Institutului Franţii, care-şi mărturiseşte convingerile asupra neputinţei regimului republican în *„Les Malaides de la démocratie"*. Éditions Rométhée, Paris, 1929; *Lucian Dubech* autorul lui *„Pourquoi je suis Royaliste"*; *Georges Bernanos*, cunoscutul romancier; *Pierre Gaxotte* a cărui lucrare *„La Révolution française"* pune în adevărata lumină acest cataclism, etc.

Mişcarea aceasta a căpătat o atât de extraordinară amploare, încât chiar republicani au început să-i acorde credit — un profesor universitar îi face o donaţie de 50.000 franci, iar cunoscutul publicist *René de Planhol* îi aduce elogii prin revista *„La Nouvelle Lanterne"* întrun articol „l'Avenir de l'Action française".

Iată dar, intelectuali români, cari ridicaţi osanele modernizmului, pacifismului şi internaţionalismulu, că *Naţionalismul* nu este un produs al obscurantismului medieval, că acest *naţionalism* nu prinde în mrejele sale numai „copii fără experienţă", ci el este profesat de oameni ale căror convingeri atârnă greu, mai greu decât palavrele D-voastră umanitariste şi mai greu mai cu seamă decât crezul D-voastră politic, spre desăvârşirea căruia călătoriţi prin toate partidele.

Iar voi, cei puţini, cari formaţi cadrele Ligii Apărării Naţionale Creştine, trageţi din această modestă contribuţie documentară învăţăturile ce credeţi, astfel ca şi noi să putem obţine un loc de frunte *în marea bătălie pe care o pregăteşte Reacţiunea Naţionalismului Creştin.*

ION V. EMILIAN.

— Bucureşti. —

Cum mor Românii

In oraşul *Suceava* sunt douăzeci şi patru de medici, dintre cari douăzeci sunt Jidani în frunte cu medicul judeţului: *Şchieber.* La unul dintre aceşti medici jidani cu numele *Salamovicz* a mers Joi în *24 Oct.* la amiaz, săteanul român *Ion. Gh. Pântea* din com. *Dămăcheni*, jud. *Dorohoi*, şi i-a făcut o injecţie cu neosalvarsan şi a murit chiar pe scaun la medic în casă. Martor la această întâmplare a fost *Costache Vas. Florescu*, ginerele lui Pântea, a cărui declaraţie se poate afla la poliţia din Suceava.

Parchetul din Suceava este rugat să răspundă dacă s'a făcut autopsia cadavrului lui Pântea, căci noi, după cât am aflat cadavrul lui Pântea, a fost aruncat dela medic într'un camion şi transportat la Dămăcheni. Am mai dori să ştim dacă poliţia a fost înştiinţată despre transportarea cadavrului. Ori de a fost înştiinţat medicul judeţului Schieber, nu suntem curioşi să ştim.

Inţelegeţi, iubiţi cititori, de ce spune L. A. N. C. că sănătatea noastră a ajuns pe mâna medicilor şi farmaciştilor jidani?!

*

SOCIETATEA ACADEMICĂ „Andreiu Şaguna" a studenţilor în teologie din Sibiu şi-a constituit următorul comitet pe anul şcolar 1929—30:

Preşedinte: Prof. Dr. D. Stăniloaie. Vice-preşedinte: Ioan Badiu an. IV. Secretar general: Ioan Rafiroiu an. IV. Cassier: Nic. Rentea an. III. Bibliotecar: Eug. Florea an. III. Vice-bibliotecar: Zos. Oancea an. I. Secretar de şedinţe: Ştef. Corpadea an. II. Econom: Ioan Popa an. II. Controlor: Alex. Iacobescu an. I. Membrii în comisia artistico-literară: I. Boiu an. IV, Nic. Grebenea an. IV, I. Şerban-Cornilă an. III, S. Radu an. III, Dum. Călugăr an. II, I. Bălan an. II, Teod. Bodogae an. I, Zian Boca an. I.

Acţiunile Surorilor de Cruce

Atât acţiunea pentru Spitalul „Crucei Roşii" destinat Moţilor cât şi mai ales scrierea „In Panteon" editată de Surorilor de Cruce, au trezit luarea aminte a Românilor cu sentimente alese. Nu numai, dar, impresia ce a făcut această ediţie şi în străinătatea o dovedesc scrisorile primite.

Dintre scrisorile primite publicăm următoarele:

Braşov, 18 Noemvrie 1929.

Stimată Doamnă Preşedintă,

Având onoarea a confirma primirea adresei DVoastră, viu să-mi exprim înainte de toate bucuria mea de zelul şi vasta activitate, ce aţi îmbrăţişat, dovadă chestiunea Sanatorului din Cluj, pentru a cărei cauză dreaptă doriţi să luptaţi, pentru Crucea Roşie, în calitate de „Cununa Surorilor de Cruce".

Inainte de toate Vă mulţumesc pentru încrederea ce puneţi în persoana mea atât în calitate de Preşedintă a Crucii Roşii — Braşov, cât şi în calitate de preşedintă de onoare — deosebită cinste ce mi-aţi acordat, a fi în rândurile surorilor de Cruce — am datoria să particip la lucrările DVoastră, dând tot concursul meu spre a putea convinge pe cei în drept a veni în ajutorul Crucei Roşii, care la rândul ei doreşte să realizeze spitalul bieţilor Moţi, conceput de Majestatea Sa Regina.

Am speranţă, că după săptămâna Crucei Roşii, să pot pleca la Bucureşti, unde voi cerca să mă întâlnesc cu mai multe personalităţi, cărora le voiu pleda cauza noastră.

Totodată Vă mulţumesc pentru exemplarul „In Panteon", de Silvestru Moldovan, tipărit şi scos atât de perfect în editura „Cununa Surorilor de Cruce". Acest volum este absolut necesar pentru întreaga noua generaţie, care trebue să cunoască jertfele ce le-au adus martirii neamului, cei ce au păstrat idealul întregirii neamului. Voi stărui pentru răspândirea acestei valoroase lucrări.

Cu toată stima:

(ss.) MARIA B. BAIULESCU.

D-Sale Dnei Preşedintă a Soc. Cununa Surorilor de Cruce — Cluj.

Scrisoarea Domnului General Berthelot către Domnul Dr. Amos Francu.

7 Noemvrie 1929.

Tous mes remercients mon cher Docteur et ami, pour votre envoi du Pantéon des héros de 1848—1849. Je suis heureux de vous savoir en meilleure santé et je souhaite que vous vous remetliez completement de cette alerte.

Bien affectuensement à vois.

ss. Général BERTHELOT.

*

On. Soc.

„Cununa Surorilor de Cruce Albă".

Am primit broşura „In Panteon" de Silvestru Moldovan pe care-mi aţi trimis-o şi voiu pe de o parte sa vă mulţumesc că v'aţi gândit la mine, iar pe de alta să vă felicit pentru operă bună ce aţi făcut reeditând această lucrare de mare folos patriotic.

Cu sincere salutări:

Generalul RADU ROSETTI.

Avem încredere că tot Românul bun îşi va înzestra biblioteca cu Opera „In Panteon" de Silvestru Moldovan, reeditată de Cununa Surorilor de Cruce albă şi amplificată cu trei adausuri: Celebrul tuast de la 48 a marelui Patriot Costachi Negri şi biografiile Preşedinţilor Partidului Naţional Român din Ardeal: Ellie Măcelariu şi Doctor Ioan Raţiu.

Cărticica se găseşte pentru preţul de 40 lei la Doamna Vice-Preşedentă a „Cununei" Doamna Victoria Dr. Vilt născută Francu, Str. Regina Maria 30. La Cartea Românească şi la celelalte librării româneşti. Venitul net este destinat pentru momumentul Eroinelor şi Martirelor Române. Pelagia Roşu, Ecaterina Teodoroiu şi Virginia Hotăran.

Iată Panteonul, un dar de Crăciun cum nu se poate mai potrivit pentru o casă românească.

Din răsbunările Naţional - Ţărăniştilor

Procesul dela Curtea cu Juri din Buzău
Apel către organizaţiile L. A. N. C.

Incă dela venirea la putere, naţional-ţărăniştii au început să se răsbune cu o furie puternică contra membrilor L. A. N. C.

Explicaţiunea e foarte simplă: L. A. N. C. ducând lupta pentru desrobirea neamului românesc, din cătuşule parazitismului jidănesc, sprijinit de partidele politice, era natural, ca partidul naţional-ţărănesc, în compoziţiunea căruia se găsesc majoritatea Jidanilor, să reacţioneze şi să lovească fără cruţare în organizaţiile L. A. N. C.

La *Buzău*, unde lupta în timpul alegerilor trecute, a fost aprigă, între organizaţia L. A. N. C. şi Naţional-ţărănişti, răsbunarea acestora din urmă a fost teribilă.

In seara zilei de 2 Ianuarie 1929, o ceată de indivizi, a fost trimisă probabil, de acei ce fuseseră împuşcaţi, bătuţi şi răniţi, în ziua alegerii unui senator din partea Consililor Comunale, ca să-şi răsbune pe *Damian Fotache*, cismar de meserie, şi bătăuşul fruntaş al naţional-ţărăniştilor. Ţinem să menţionăm că organizaţia noastră, a candidat în această alegere. — Incăerarea s'a produs pe Str. Curcani din oraşul Buzău, în dreptul casei lui Damian Fotache, şi rezultatul a fost că acest bătăuş a fost împuşcat, pentru ca făptuitorul să scape de urmărire şi consecinţe, înainte de încăerare, au spart cu pietre geamurile Jidanului spălător de haine, *Moise Hofman*, vecin cu Damian Fotache. La strigătele Jidanului, Damian Fotache care se cinstea în casă cu vre-o câţiva prieteni, toţi bătăuşi, au ieşit afară cu ciomegile şi bătaia a început, terminându-se cu împuşcarea lui Damian Fotache, când făptuitorii au dispărut ca prin farmec.

Autorităţile, punând în legătură spargerea geamurilor dela casa spălătorului jidan Moise Hofman, cu cele mai pe urmă petrecute, au conchis că cei dela L. A. N. C. sunt autorii. *Ziarele jidăneşti: Dimineaţa şi Adevărul*, au publicat zilnic coloane întregi referitoare la acest caz, în care acuza organizaţia noastră din Buzău, de crime închipuite ce s'ar fi săvârşit în contra Jidanilor din Buzău.

Printre cei arestaţi au fost şi prie-

lenii *Gh. Dragomir*, secretarul Ligii, *Virgil Nicolescu* student şi *Bălănescu*, care au fost menţinuţi 24 de zile în arestul preventiv local. La Parchet am fost chemat şi eu personal, şi introdus în acţiunea penală ca autor moral. După terminarea instrucţiei s'a dat ordonanţă definitivă de urmărire No. 79—929. Prin aceasta, eu am fost scos de sub urmărire, însă casierul L. A. N. C. Gheorghe Dragomir, Virgil Niculescu şi Bălănescu, cu toată lipsa de probe, au fost menţinuţi sub urmărire, pentru presupusa vină, de lovire şi distrugere.

Procesul a fost sorocit să se judece în actuala sesiune a Curţei cu Juraţi, depe lângă Tribunalul Buzău, *pe ziua de 14 Decembrie 1929, şi formează dosarul No. 43—929.*

Deoarece, dedesubtul procesului nu este decât răsbunarea Jidanilor şi a naţional-ţărăniştilor, făcută cu scopul vădit de a lovi şi distruge organizaţia noastră din Buzău, se impune ca o reacţiune şi manifestaţiune, de sprijin din partea centrului şi a celorlalte organizaţiuni, să delege ca apărător al prietenilor noştri Gh. Dragomir, Virgil Niculescu şi Bălănescu, absolut nevinovaţi, pe fruntaşii sau avocaţii membri în ligă.

Facem un călduros apel către Dl. Preşedinte Suprem al L. A. N. C. *A. C. Cuza*, către Dl. Profesor Universitar *Cătuneanu* şi către toţi fruntaşii de seamă ai mişcării noastre, ca să vină personal la acest proces în calitate de apărători.

Inştiinţările, cum că s'au înscris ca apărători, rugăm, să binevoiţi, a fi trimise pe adresa subsemnatului, Str. Al. Marghiloman No. 37, Buzău.

Prin aceasta duşmanii noştri, vor cunoaşte şi mai bine solidaritatea şi tăria luptei noastre, iar noi cei dela Buzău, vom căpăta şi mai multe puteri şi încurajare.

Apelăm deasemenea la toate ziarele şi organele de publicitate ale organizaţiilor L. A. N. C., ca să insereze în coloanele lor acest apel.

Cu credinţa neclintită în izbânda sfintei noastre lupte, trimitem tuturor celor ce luptă pentru acelaş ideal, salutul nostru însoţit de frăţească dragoste.

In numele L. A. N. C. Buzău.

Preşedinte:
Profesor GH. MAXEN.

Congresul Studenţilor Creştini Români

„Minte coaptă la vrâstă fragedă"

Reproducem mai jos invitaţia *Uniunii Naţionale a Studenţilor Creştini Români*, la Congresul dela Craiova, spre a demonstra marelui public cum tineretul universitar este mai copt la minte, mai prevăzător şi mai iubitor de neam, decât gloata politianilor arghirofili, fricoşi şi slugarnici, care de zece ani conduc România întregită.

Să trăiţi, Domnilor studenţi.

„Congresul General al Uniunii Naţionale al Studenţilor Creştini Români. — Invitaţie. — Craiova, 1929.—

Stimate Domn,

România Intregită are, încă, după 11 ani dela Unire, multe şi complexe greutăţi de trecut, pentru a-şi asigura definitiv existenţa sa ca naţiune cu geniul şi specificul său distinct.

Studenţimea Română Creştină, — rezerva de energie, entuziasm şi sinceritate a acestui neam — înţelege să lupte prin organizaţiile ei oficiale pentru un ideal de înalt şi curat naţionalism. In afară de orice amestec strein, animată numai de devotamentul şi iubirea către neamul şi sângele căruia îi aparţine, ea doreşte să impună *o afirmare puternică a elementului românesc în ritmul nou de viaţă al României Mari.* Alături de preocupările profesionale strict studenţeşti, studenţimea română creştină consideră ca o sfântă datorie de a-şi spune cuvântul său sincer şi desinteresat, în toate problemele mari naţionale, de a căror soluţionare depinde viitorul neamului.

Cunoscând interesul ce, totdeauna, l-aţi arătat cauzelor mari, ne facem o plăcută datorie a vă invita la *Congresul General Studenţesc,* care va avea loc la *Craiova în zilele de 1, 2 şi 3 Decembrie 1929.*

Primiţi vă rugăm, asigurarea deosebitei noastre consideraţiuni.

Preşedintele Uniunii Naţionale
a Studenţilor Creştini
din România
(ss) GH. POPESCU-BOTOŞANI.

Directorul Departamentului
Internelor
(ss) HORIA BUTUCESCU.

Ordinea de zi a Congresului:

1.) Istoricul mişcărei studenţeşti: a) Problema minoritară; problema jidovească; problema maghiară; problema ruteană ruteană; românizarea oraşelor.

2.) Problema Naţională: b) Numerus Clausus; c) Proletariatul intelectual; d) Presa din România; e) Românii de peste hotare.

3.) Orientarea politică, a studenţimei.

4.) Relaţiile externe ale Uniunii.

5.) Activitateta culturală extrauniversitară.

6.) Organizarea materială a vieţei studenţeşti.

7.) Invăţământul Superior: a) organizarea învăţământului superior; b) Invăţământul technic superior din România; c) Necesitatea de a se creia focare universitare la Oradea-Mare şi Craiova.

Drept dovadă a înălţimii la care s'a ridicat studenţimea română creştină, în urma Congresului dela Craiova, dăm mai jos constatările şi hotărîrile, cuprinsă în următoarea-i Moţiune:

„MOŢIUNE.

Studenţimea română creştină, întrunită în congres în zilele de 1, 2, 3 şi 4 Decembrie, la Craiova, constată deplina solidaritate ce există în mijlocul ei şi se declară întru totul de acord cu principiile, scopul şi acţiunea U. N. S. C. R., organizaţia ei centrală.

Pătrunsă de înalta ei chemare naţională şi culturală, se leagă a continua, cu orice sacrificiu, principiile călăuzitoare dela 10 Decembrie 1922.

Strâns unită în organizaţiile ei, nu va lăsa niciun prilej de-a nu afirma marea şi crescânda primejdie economică, culturală şi politică a iudaismului, luptând pentru definitiva lui soluţionare: „România a românilor". Şi cere luarea de măsuri de apărare şi propăşire a culturii naţionale primejduite, prin introducerea lui „numerus clausus" în Universităţi, şcoli speciale şi diferite organizaţiuni profesionale.

Deasemenea cere luarea de măsuri împotriva tuturor minorităţilor, cari prin acţiunea lor primejduesc unitatea naţională a statului nostru, şi împotriva presei care provoacă sentimentele naţionale ale ţării răspândând comunismul şi anarhismul. Ratifică orientarea externă a Uniunii şi înfiinţarea Micii Inţelegeri studenţeşti, cerând tuturor statelor aliate reciprocitatea de tratament a fraţilor noştri aflători pe teritoriul lor, trimiţându-le asigurarea deplinei dragoste a studenţimii româneşti.

Hotărăşte în unanimitate completa independenţă a studenţimii de orice partid politic şi interzice înscrierea studenţimii în astfel de organizaţii, punând toate sforţările numai şi nu-

mai în promovarea intereselor superioare ale națiunii.

Ținând seama de toate doleanțele și discuțiile de ordin național și profesional, care s'au desbătut în congres, împuternicește comitetul executiv al Uniunii naționale a studenților creștini de a întocmi un memoriu, spre a-l înainta organelor de stat, care au îndatorirea de a lua măsurile cerute de împrejurări, fără de care acțiunea noastră nu va înceta o clipă".

Din „Istoria răsboiului pentru Intregirea României"

Nu mai există — suntem convinși — nici un om de bună credință, care să nu cunoască rolul mârșav jucat de Jidani în timpul ocupației germane și modul cum au înțeles ei să-și facă datoria pe front, când țara, care-i hrănește și azi, i-a chemat s'o apere. Dar sunt încă mulți aceia cari, prea interesați în luptele politice, sau, preocupați mai mult de mărunte interese materiale, n'au cercetat și nu cercetează broșurile și publicațiile prin cari L. A. N. C., nesocotind piedicile de tot felul, caută să le arate pericolul și să-i organizeze în vederea luptei celei mari. Acelei categorii de cetățeni ne adresăm, în special, în cele ce urmează.

Și pentru a nu ni se obiecta că noi, „antisemiții", născocim povești, cu scopul de a înfățișa într'o anumită postură pe anumiți cetățeni ai țării, vom da cuvântul unei persoane care stă departe de lupta noastră, dar care, ca orice bun Român, înregistrează faptele și le redă cu toată obiectivitatea scriitorului ce vrea și isbutește! — să facă istorie adevărată.

E vorba de d. *Constantin Kirițescu*, autorul nemuritoarei opere de istorie națională intitulată *„Istoria răsboiului pentru Intregirea României"*, apărută, până acum, în 2 ediții aproape epuizate.

Documentat la tot pasul, autorul descrie, cu un talent ales, eroica epopee a neamului nostru, din care a eșit România Mare. Fără a putea fi *„acuzat"* de antisemitism, d. Const. Kirițescu arată, cum era și firesc, și partea Jidanilor în răsboiul întregirii, bazându-se, cum am spus, numai pe documente.

Așa d-sa citează, în vol. II. al ed. II-a, la pag. 64, chiar impresiile corespondenților de răsboiu germani, după bătălia dela Predeal (9—11 Oct. 1916):

„Dar corespondenții străini — scrie d. C. K. — *ne arată și o altă față a tabloului. Ne vorbesc de anumiți „prizonieri cari, la interogatoriul ce li se lua, făceau o mină foarte mulțumită și cari luaseră hotărârea să se lase a fi prinși la cea dintâi ocazie. ERAU OAMENI CARI VORBEAU NEMȚEȘTE și cari pentru întâia oară țineau o pușcă în mână...."*

„Printre acești Români, cari vorbeau nemțește, un alt corespondent ne descrie un tip interesant; e „domnul Segal, un om blond roșiatec, cu ochii foarte albaștri și cu mulți pistrui pe figura-i palidă". Are „înfățișare de domnul Segal, dar e comerciant de cereale. El își găsește repede cunoștințe printre soldații unguri; pe domnul plotonier Fekete, cu care făcuse afaceri în civilitate și asigură pe cei ce-l ascultă că: „noi vroim liniște; e sigur că poporul n'a vrut răsboiul".

„Corespondentul nu ne spune dacă alături, în grămada morților, pumnul înțepenit al lui Iancu Ion n'a strâns mai tare răvașul scris pentru Niculina lui. E sigur că țăranul cu fruntea încruntată și călușarul care nu-și va mai sdrăngăni zurgălăii și toți necunoscuții, morți cu fața spre Ardeal, judecau, cu mintea lor simplă de țărani, altfel, decât domnul Segal. Dar gurile încleștate nu pot să-și strige protestarea și brațele înțepenite nu pot să facă gestul tăgadei. Doar ochii lor sticloși privesc, fără să înțeleagă, de ce trece vesel convoiul Românilor „cari vorbesc nemțește", mulțumiți că și pentru ei se isprăvise răsboiul".

Cu privire la atitudinea Jidanilor la intrarea trupelor dușmane în Capitală și în timpul vremelnicei ocupații, d. Const. Kirițescu scrie, tot în vol. II, la pag. 316:

„Au rămas streinii; a rămas toată evreimea capitalei, fără legătură sufletească cu poporul român".

Și la pag. 329:

„Pe lângă populația austro-germană a foștilor internați liberați, a „damelor" dela Văcărești și a tuturor celor ce ascundeau în colțuri tainice ale sufletului lor simpatiile pentru neamul de baștină, se mai adăuga massa evreimii bucureștene, care a uitat imediat să vorbească românește".

Apoi, în vol. III, la pag. 153:

„Putința oricărei discuțiuni asupra măsurilor celor mai vexatorii era exclusă cu desăvârșire, în mare parte și din cauza necunoașterii limbii. Această împrejurare impuse pe Evrei ca mediatori. Aproape nu exista ramură de activitate administrativă, polițienească și mai ales economică, în care Evreul să nu apară ca mediator oficial, sau ca interpus clandestin. In special, în raporturile de exploatare a populațiunii rurale, rolul agenților intermediari evrei a fost adeseori odios, precum a fost și acela de auxiliari ai poliției secrete germane. Din această cauză s'a născut în sânul populației române un resentiment foarte pronunțat care, pornind dela cazurile în care fiecare a avut de suferit personal câte ceva dela un Evreu, s'a generalizat apoi asupra rasei".

Ca document, d. Const. Kirițescu citează aici un pasaj din lucrarea *„Grossrumänien"* a lui *Friderich Schmaltz* (p. 199), care spune:

„Față de noi (față de Nemți, N. R.), *în teritoriul ocupat din România, Evreii și-au îndeplinit datoriile lor în chipul cel mai loial. Ei erau intermediarii naturali între noi și Români, deoarece posedau limba germană și puteau să ne aducă servicii folositoare ca cunoscători ai țării și ai sufletului poporului...."*

*

Evident, n'am citat decât câteva pasagii din vasta operă a d-lui Const. Kirițescu. Ele sunt însă destul de edificatoare. Cu toate acestea atragem atenția prietenilor noștri și-i îndemnăm să cerceteze personal „Istoria răsboiului pentru întregirea României". Vor putea să-și reamintească zilele de glorie și de restriște ale neamului și totodată vor avea la îndemână o lucrare documentată și obiectivă, care le va ajuta la propagarea adevărului pentru care luptăm noi, ostașii L. A. N. C.

ION I. ANGELESCU
— Prahova. —

ECONOMICE-COMERCIALE

Să fim atenţi

Dela o vreme — ca din senin — s'au abătut asupra instituţiunilor economice româneşti, un val de calomnii, cu intenţia vădită de-a fi suprimate din câmpul operaţiilor.

Nu este o întâmplare aceasta — după cum mulţi o ştiu — ci o deslănţuire de pătimaşe critici, practicate sistematic de duşmanii văzuţi şi nevăzuţi ai ţării.

Vermina de indezirabili, ce mişună pe întinsul meleagurilor noastre şi mai ales în centrele de comerţ, duc o metodică luptă, contra a tot ce-i bun naţional.

In aceste odioase speculaţiuni, se zăreşte în penumbră, mâna streinului perfid şi lacom, care râvneşte neîncetat la o totală subjugare naţională, sprijinită de anumita presă, înstreinată şi trădătoare.

In aceste uneltitoare manevrări, li-s'au asociat inconştient sau din rea credinţă, hămesiţii înscăunaţi, dela cârma statului.

In faţa acestor porniri, se impune ca stat-majorul românesc economico-comercial, să ia măsuri energice şi neîntârziat să pareze atacurile puse la cale din ascunzişuri.

A sosit ceasul de a pune stavilă aventurierilor, amintindu-le expresiunile marelui legislator Cicero, către răsvrătitul Catilina:

„Până când, o voi pribegilor, veţi abuza de bunătatea noastră“.

Strecuraţi printre legi şi cu toleranţa fără măsură a băştinaşului român, din simpli negustori de măruntişuri parveniţi în scribi şi traficanţi, pun în cumpănă onestitatea şi răspândirea covârşitoare a fruntaşilor români, conducători de instituţii economice.

Fără îndoială, presiunea atacurilor ţinteşte la dărâmarea oricărei rezistenţe a capitalului românesc.

Problema deci e cu mult mai importantă, de cât s'ar crede şi tocmai de acea, orânduitorii destinelor ţării, trebue să aibă în de-aproape supraveghiere, gravitatea primejdiei.

In mod fatal suntem luaţi în vârtej de curentele ticăloşite de putregaiurile ieşite la suprafaţă prin vânjolitul apelor demagogice.

Intocmai ca pe vremurile de urgie barbară, de năvăliri şi nesaţiu de pradă, în aceeaş măsură, însă sub altă formă, oraşele şi provinciile româneşti, ne sunt năpădite de atâţia nepoftiţi şi nesăturaţi, streini.

Năruirea ce ne ameninţă cu acapararea bunurilor naţionale este pe punctul de a se împlini şi tocmai de aceea, o solidaritate românească cere în luptă pe bunii patrioţi. Numai prin o strânsă colaborare în jurul diriguitorilor, prin o încredere desăvârşită, se poate înlătura pericolul de a nu fi îngenunchiaţi.

In marele bătălii angajate, deosebit de tactica şi strategia generalismelor în acţiunea luptelor, biruinţa depinde în majoritatea cazurilor şi de avântul şi buna întocmire ce înfăţişează o UNITATE solid INCADRATĂ.

Şi ceasul de faţă, ACEASTA O PORUNCEŞTE.

T. I.

— Bucureşti. —

O pildă gazetarilor români

Reproducem mai jos, în întregime din ziarul *Libertatea* dela Orăştie, No. 49 din 28 Noemvrie 1929, scris de neînfricatul luptător cu talentu-i deosebit de a intra în sufletul poporului, de părintele *Ion Moţa*, care de 28 de ani îşi ţine gazeta înfruntând şi duşmănia, când perfidă, când brutală a domniei maghiare şi nemernicia guvernanţilor români, dintre cari unii au mers cu neghioba îndrăsneală până acolo în cât au cutezat odată să suspende *„Libertatea“*, stringând astfel, pentru câteva zile o candelă de adevăr şi mândrie românească din cugetul satelor noastre.

Il reproducem cu sintemântul datoriei de a arăta gazetarilor, Români de baştină, cum scriitorul popular dela Orăştie înţelege să aprecieze două fapte, privite prin prisma mândriei de neam şi grija zilei de mâne.

Invăţaţi din articolul reprodus a fi oameni întregi, nu slugarnici meseriaşi ai condeiului, cari ocoliţi cu diplomaţie chestiunea jidovească, învăţaţi a ridica prestigiul condeiului prin curajul de a spune adevărul, domnilor gazetari Români de baştină. Preotul I. Moţa vă dă o pildă luminoasă; urmaţi-o spre binele neamului.

Reproducem din cuvânt în cuvânt:

A murit marele sobol. — Şi moartea lui dă prilej celor chemaţi, a înjosi mândria neamului nostru....

A murit un Jidan cu buzunarele pline de aur, şi toate foile trag cu cădelniţele spre el!

A venit un alt Jidan în ţară, şi guvernul îi iese şi el în cale, ca la un Cap încoronat....

Bătrânul Moritz Blanck, capul Băncii Barmorosch-Blank, a murit la Viena, şi din acest prilej — vedem un lucru fără de lege: Gazetele româneşti, aproape toate, aduc zi de zi articli de închinare „marelui mort“.... Articlii sunt scrişi, cei mai mulţi, de un om al Băncii şi trimişi foilor şi plătiţi, şi apoi.... foile nu mai au şi *altă părere* asupra mortului, decât cea însuflată de lângă sicriul lui.

Toate spun: a fost un om foarte priceput în ale finanţelor (umblării cu banii), încât a făcut din mica bancă a lui Marmorosch, zdrănţarul şi micul cămătar, puternica Bancă Marmorosch-Blank de azi! Şi a ajutat la orice intreprindere mare în ţară, şi a ajutat şi Statul în cererile sale către cetăţeni, şi a făcut bine, şi nu se scotea pe sine la iveală, nu se trufea cu ce făcea....

Dar nimenea nu vrea să se uite şi la celelalte urmări ale muncii celei în tăcere, ale şiretului Evreu, nu văd munca lui de *sobol* în pământul acestei ţări şi pe moşia neamului românesc! Nu vreau să vadă şi să spună, că: această Bancă — aşadar răposatul, care era crerul şi sufletul ei, ne-a făcut marele rău de-a strica sute şi mii de suflete româneşti de cele mai înalte, umblând cu săculeţii de aur după ele, chemând pe fruntaşii politici din toate partidele în Direcţiunea Băncii şi plătindu-i gras, pentru ca prin ei să aibă putere asupra îndrumării politicii ţării! Şi azi e plină Direcţia ei de astfel de fruntaşi politici, cari îi sunt, pentru cele 500 sau 600 de mii de Lei, ce iau dela ea pe an, sluji plecate, iar neamului nostru — *coade de topor!* Şi mii şi milioane sunt nedreptăţile şi umilirile pe cari neamul nostru trebue să le sufere muşcându-şi buzele, ca urmare a acestei ţinute rătăcite a fruntaşilor săi politici băgaţi sluji la Marmorosch-Blanck.... El a sprijinit, „în tăcere“, „fără a se lăuda, fără a se trufi“, pe toţi jidănaşii şi Românii jidoviţi, ca să străbată în redacţiile foilor din Bucureşti, în cap cu trădătorul *Mille, şi prin ei a otrăvit gazetăria românească*, încât a ajuns unde e astăzi, o uriaşă unealtă de stricare a sufletului românesc, în frunte cu *„Adevărul“*, *„Dimineaţa“*, *„Lupta“*,

„Adevărul", „Dimineaţa", „Lupta", cari sunt proprietatea băncii „marelui mort".... Şi a umplut acum şi ţara încolo cu tipi de-ai „Adevărului" şi „Dimineţii", cari au singurul „ideal": săculeţii cu leuşori şi aruncarea cu nisip aurit, ca să fie mai bine primit, în ochii Românilor!.... El e marele sprijinitor al bandelor de Jidani ce ne stăpânesc codrii, — (cu ajutorul „tainic" dela „Casa Pădurilor"....) încât Românii nu mai ajung la un jugăr de pădure, iar la conducerea uriaşelor intreprinderi, prin cancelarii şi la locurile bune, numai Jidani şi Jidani. Românii doar' tăietori de lemne, şi aci numai dacă nu au alţi străini. El a pus mâna pe 3 din 4 părţi a fabricelor de hârtie din ţară, şi a câte alte intreprinderi bănoase, cari toate hrănesc numai străini! El a ajutat şi ajută să se răverse de peste toate hotarele, valuri murdare de jidani din afară, înecând pe prea îngăduitorul nostru popor....

Şi — tot acest roiu de muscoi şi musculiţe, cu pistrui sau numai şabesgoimi, sunt tot atâţia oameni gata, unii cu ştiinţă, alţii din prostie sau lacomie după aur, — a ne vinde însaşi ţara, ori-cui, *dar cari mai ales pregătesc prefacerea ei în moşie evreiască, în alt Pământ al făgăduinţei, în nouă şi fericitoarea (pentru ei) Palestină!*

Iar în afară de ţară, el e care vesveste pieţele de bani străine, stăpânite de Jidani, ce ţinută să iee faţă de *Statul* român. Dacă la guvern nu-s oameni pe placul lui, aceia să nu dee ţării un ban, ci s'o strângă zdravăn, până se va pleca, punându-şi frunte oameni *„supuşi"* evreimei.... El dă semnalul când codrul de foi evreeşti de pe glob, să răsune de ocări şi hule asupra *României*, de câte ori se face aci ceva ce nu e pe placul Jidanilor!....

Celui ce a fost *sufletul acestor mişcări toate*, a acestei munci de *mare sobol*, a acestui *pregătitor de nouă robie a neamului şi a ţării noastre*, — cum pot foile *„româneşti"*, printre cari şi „Neamul Românesc", să-i aducă zilnic tămâieri dela ziua morţii până la a îngropării, ca unui mare-mare om al ţării, al neamului chiar?! Dar apoi ce fu în ziua îngropării!.... Tot felul de mărimi politice în jurul sicriului lui....

„Libertatea" dă vot separat, spunând copilului pe nume: A murit *un mare sobol*, şi — lasă după el un roiu întreg, un legheon, de soboli, cari şi de nu l'or ajunge în viclenie, dar sunt mulţi şi ne fac zilnic mii de rele! Pe tatăl lor, noi nu-l putem slăvi!.....

*

ALTĂ.

La sfârşitul săptămânii trecute, a venit de nou în ţară, în „inspecţie", Preşedintele mişcarii Sioniste de pe glob, jupun Sokolov. Ei, bine, chiar a doua zi, s'a făcut să fie primit de Ministrul de Externe, apoi de d. Prim-Ministru şi chiar de M. Sa Regina Maria şi sara Ministrul de externe i-a dat un banchet, ca unui oaspe scump şi rar, lucrul mare! A treia zi s'a deschis „Congresul" (Marele Sfat) al Evreilor din Ţară, şi Ministrul de Externe a trebuit să meargă să salute Adunarea bine încreţiţilor perciuni, ca pe o adunare de mare însămnătate pentru ţară!....

Era adunarea curat *politică şi naţională* a unui neam de locuitori din ţară, a celui mai blăstămat şi stricător desvoltării neamului nostru românesc în ţara lui.

Ce-avea oare să caute acolo şi *Ministrul* nostru de Externe, ce să-l tămâieze? La Adunarea cărui partid românesc, sau la Congresul cărei biserici creştine, îşi trimite guvernul pe Ministru ca să-l salute?

Ni se pare că mândria noastră de neam stăpânitor în această ţară, nu e prea fericit păzită de cei chemaţi a o păzi!"

10 Decemvrie 1929 la Cluj

Studenţimea Creştină Clujană şi a sărbătorit al şeaptelea an dela începutul mişcării studenţeşti; al şeaptelea an de când s'a ridicat pentru primadată steagul de luptă contra străinismului cutropitor — al şeaptelea an de când reprezentanţii studenţimei din întreaga ţară adunaţi la Bucureşti au pus în discuţie **numerus claususul** *care spre ruşinea politicianilor noştri „toţi buni Români" nici azi n'a ajuns să fie rezolvit.*

Incă de cu dimineaţă studenţimea s'a întrunit înaintea Universităţii de unde la orele $9^1/_2$ au plecat în corpore la biserică. De aici apoi cu toţii într'o coloană lungă au manifestat împrejurul bisericii din Piaţă intonând imnul studenţesc. Mulţimea s'a oprit în faţa Statuei Lupoaicii, unde preşedintele centrului Petru Maior: **Liviu Gomboş** *într'o frumoasă vorbire a subliniat importanţa zilei, făcând în acelaş timp un scurt istoric al începutului mişcărilor studenţeşti.*

Au luat apoi cuvântul delegaţii facultăţilor.

Din partea facultăţii de medicină a vorbit studentul. **Stanca,** *frumos şi emoţionant .. „subsolul nost în afară de petrol aur şi alte bogăţii mai conţine şi sângele strămoşilor noştri, în numele acestui sânge ne vom apăra glia părintească de Jidovismul parazitar — spunea vorbitorul. A mai vorbit* **Tămăşoiu,** *ca delegat al facultăţii de drept;* **Costescu** *preşed. Acad. Comerciale; concis şi pătrunzător preşedintele stud. teologi* **Florea Mureşeanu** *şi* **Dragoş Bogdan** *din partea Acad. Agricole. Toţi vorbitorii şi au exprimat adeziunea lor la mişcarea studenţească subliniind necesitatea continuării luptei. Regretăm nespus de mult că* **facultatea de litere şi ştiinţe** *nu şi-a avut reprezentantul, care să ia cuvântul în această frumoasă manifestare.*

La orele 11 şi jum. a avut apoi loc, la cinematograful „Corso" în faţa unui public extrem de mare, frumoasa conferinţă a marelui Român — a profesorului **I. C. Cătuneanu,** *despre „problema asimilării popoarelor". Conferinţa a durat până la ora 1 p. m. Conferenţiarul a fost răsplătit printr'o furtună de aplauze.*

După conferinţă studenţimea a manifestat ostil în faţa ziarului **„Ellenzék"** *care în repetate rânduri caşi cu ocazia Congresului dela Craiova, a insultat-o inventând minciuni de neînchipuit; să ne reamintim şi de articolul prin care se spunea că studenţimea română astă-vară la Sibiu ar fi bătut pe colegii lor francezi ce se aflau într'o excursie prin România. De aci apoi cu toţii s'au reîntors liniştiţi acasă.*

După şeapte ani studenţimea conştientă de menirea ei va căuta să ţină aprinse felinarele pentru ca cei ce sunt miopi şi n'au ochelari, să poată vedea la flacările luminei ceea ce mulţi alţii văd aşa de bine.

V. L.

In tot timpul serbărilor şi al manifestaţiilor cari au continuat seara, studenţimea ş'a aratat demnă de menirea ei. Nici o disordine, nici un exces; iar când persoane străine de studenţime sau agenţiai partidelor politice - vâriţi printre studenţime pentru a o agita şi compromite — încercau a se deda la acte mai puţin folositoare, însaşi studenţimea era aceea care se opunea şi evita orice ocaziune de-a se produce acte, ce numai în folosul duşmanilor noştri, ar fi fost. Cu toate acestea, acesti duşmani nu s'au linistit, ci au căutat pe orice cale să turbure liniştea zilei, însuşi Jidanii, în câteva locuri, au spart geamurile prăvăliilor dupăce le-au lăsat chiar

descoperite, în tot timpul manifestaţiilor.

Iar aceşti duşmani vădiţi ai neamului românesc, în ultimul moment au fost sprijiniţi de autorităţi, cari fără nici un motiv, tocmai când studenţimea căuta a merge grupuri, grupuri, fiecare în spre locuinţele lor, afost oprită şi - apoi batjocorită — în chipul cel mai nepotrivit în spre ruşinea acestor autorităţi —, dinpreună cu marele public ce simpat za studentimea

Studenţimea este deja în clar, cu întrebarea: cine, numai, o va putea satisface şi cine numai, e vrednic de conducerea acestei ţări călcate de străini. I. R.

Se impune mai multă atenţie

Din partea cunoscutului luptător în L. A. N. C., constant luminat şi energic, din partea Dlui *A. Ţieranu* dela Timişoara, care de trei ani, cu sacrificii materiale scoate inimoasa foaie «*Svastica Banatului*», a primit Dl. Prof. I. C. Cătuneanu următoarea scrisoare, din care rezultă până unde îşi întinde mrejele perfide Francmasoneria, până la treptele tronului, şi cum un ziar ca «Universul», lipsit de informaţia necesară a putut să cadă în cursă.

Iată textul:

Mult Stimate D-le Profesor,

Cu onoare Vă atrag atenţiunea asupra »Universului» din 9 Dec. c., în care se reproduce o fotografie a A. S. R. P. Ileana, în costumul »albastru«, într-o poziţie foarte interesantă: **face semnul de recunoaştere al francmasonilor.**

Se vede, că »Universul« stă în slujba lojelor.

Primiţi Vă rog asigurarea distinsei mele stime.

A. Ţieranu» — Timişoara.

Organizarea L. A. N. C. — Judeţul Turda

Oraşul Ludoş, din jud. Turda, atât de copleşit de Jidani, în sfârşit şi-a văzut visul înplinit: la data de 21 Noemvrie a. c., Românii iubitori de Neam, Ţară şi Credinţă, au pus bazele Comitetului local al L. A. N. C. alegând următorul comitet:

Preşedinte *N. Corlăţeanu*, **vicepreşedinţi** *A. Pop* **şi** *N. Colce iu*, **secretar** *N. M. Tilincă*, **secretar de şedinţă** *N. Matei*, **casier** *N. Nicoară* **şi membri în Comitet** *A. Nechita, V. Dan, I. Rusu, I. Mureşan, P. Cecălăcean, T. Mărginean, R. Sălişlean, V. Hagău, N. Bercia, E. Puia, S. Zichişan.*

Toţi bărbaţi demni de lucruri vrednice cari au şi luat hotărîrea de-a organiza întreg judeţul Turda şi a forma cât mai curând şi Comitetul judeţean al L. A. N. C.

Judeţele din Ardeal, cari încă nu sunt organizate, vor lua pildă dela judeţul Turda şi vor face la fel, se vor organiza sau reorganiza. Prin unire prin muncă şi bună înţelegere, vom ajunge la izbândă.

Comitetul Uniunii Studenţilor Români pe anul 1929-30

Preşedinte G. Popescu-Botoşani.
Vice Preşedinte : E. Stan.
Departamentul internelor: *Director:* H. Butucescu, *Secretari:* C. Zanetti, V. Pătrăşcanu.
Departamentul Exernelor, *Director:* C. Nasta, *Secretari:* I. Livadaru, Gh. Avamfi.
Departamentul Propagandei şi şi Presei: L. Bugheanu, F. Becescu, C. Brânzei.
Departamentul Sporturilor: *Director:* Căpitan Albescu, *Secretari:* I. Badiu, C. Morţun.
Membri cu atribuţiuni speciale: I. Belgea, N. Câmpineanu, I. Gregorian.

O directivă pentru tinăra generaţie

Domnul Dr. *Amos Frâncu*, apărător al Moţilor şi al Studenţilor, a trimis Congresului Studenţesc din Craiova următoarea telegramă:

Congresul Studenţilor

Craiova.

Salut pornirea generoasă pentru idealul integral naţional desrobirea Românilor subjugaţi din afară şi dinlăuntru Studenţimea militantă va salva Graniţele, Maramurăşul, Săcuimea şi întâiu Ţara Moţilor năpăstuită câneşte în păduri, mine, colonii, drum şi existenţă, voind Crucea Roşie dela Budapesta să le răpească ultimul azil Spitalul destinat pentru Moţii dela 1784, 1848 şi 1918, acum condamnaţi la lentă agonie.

Amos Frâncu.

Suntem convinşi că tinerimea animată de Idealul Naţional, care nu e desăvârşit nici în afară, nici în lăuntru, îşi va face datoria cu vârf şi îndesat.

Casina din Geoagiul de jos

Citim în ziarul „*Libertatea*" dela Orăştie No. 24 1929, cele ce urmează: „*Casina din Geoagiul-de-jos* a respins a se mai abona la „Infrăţirea Românească".

„La Cluj se tipăreşte de 5 ani de zile o revistă naţională creştină „Infrăţirea Românească", de 2 ori pe lună, având Director pe dl profesor universitar *I. C. Cătuneanu*, un bărbat luminat, bogat în ştiinţă şi statornic în credinţa sa de luptător împotriva primejdiei, care mai mult ca ori-când, ne sugrumă astăzi, — a celei evreeşti.

Nu este număr, în care, de 5 ani de zile, să nu se fi tipărit macar un articol cu adevărat plin de lumină, de duh şi de adevăr, — scris aproape totdeauna de dl Prof. Cătuneanu.

Dacă în colo în revistă, vor fi uneori şi pagini mai puţin îngrijite, mai puţin savante, scrise de oameni mai tineri, sau cu vederi mai mărunte ca ale Profesorului Cătuneanu, ne-având ştiinţa d-sale bogată, — asta nu trage în cumpănă, pentru cetitor, căci numai articolul dlui Cătuneanu face cât de o sută de ori preţul Revistei! Şi nu mulţi sunt printre noi aceia, cari ar putea spune că au luat în zadar revista în mână că n'au avut ce învăţa din ea, că atâta ştiu şi ei!..

Nu. Din fiecare număr al Infrăţirii Româneşti, ai ce învăţa.

O casină, o societate de lectură, o casa Naţională cu cetitori mai cu carte (pentru ţă ani e drept că revista e neînţeleasă, fiind scrisă pentru cetitori cu ştiinţă), — nu se poate lipsi de o astfel de revistă. Tocmai fiindcă e Casină, unde vin mulţi, şi o gazetă, o revistă, trece prin multe mâni, — multe suflete se adapă aci.

Ce bărbaţi mai presus de ai altor Casine, trebue să aibă „Casina" din Geoagiul de jos (judeţul Hunedoarei), cari au aflat în acest an, că — n'au ce mai învăţa din revista dlui prof. Cătuneanu „Infrăţirea Românească", şi, după ce o avuseră câţiva an de zile, — *au hotărât să n'o mai aboneze!*"